

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. Горна О., 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Емануел В. Вардаров

при участието на секретаря Мариянка Г. Къцаркова
като разгледа докладваното от Емануел В. Вардаров Гражданско дело № 20214120101359 по описа за 2021 година

Предявени иски по реда на чл.422 от ГПК ввр. чл.415 от ГПК относно установяване на вземане по: чл.430 от ТЗ ввр. чл.286 от ТЗ ввр. чл.79 ал.1 ввр. чл.240 от ЗЗД ввр. чл.9 от ЗПК, чл.92 от ЗЗД ввр. чл.19 от ЗПК, чл.86 от ЗЗД ввр. чл.33 от ЗПК.

Ищецът „Юробанк България“ АД с ЕИК:**** (чрез адв.С. Г.З. от САК) твърди в исковата молба, че между „Юробанк България“ АД(кредитор) и Б. Д. Ф.(М.)(кредитополучател) бил сключен Договор№FL880704/08.11.2017г. за потребителски кредит . По силата на чл.1 от този договор банката предоставила на кредитополучателя потребителски кредит в размер на 4245.00лв. за пълно предсрочно погасяване на задълженията по Договор№CL189922/22.10.2014г. за потребителски кредит, сключен между Банката и Б. Д. Ф.(М.) - кредитополучател и картодържател на карта МК5411963178688017 и МК5411963158996018, срещу което кредитополучателят се задължил да върне отпуснатия му кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и условията, уговорени с договора. Към договора за кредит бил подписан и погасителен план, представляващ неразделна част към договора съгласно чл.7 от него. С този погасителен план и в съответствие с клаузите по договора страните установили параметрите, отнасящи се до размера на предоставената главница, началото на усвояване на кредита, края за издължаването му, размера на погасителните вноски, техния брой и падежи. Кредитополучателят усвоил предоставения му кредит в размер на 4245.00лв. - банково бордеро№8682511/08.11.2017г. Така било възникнало облигационно отношение, основано на процесния договор. Във връзка с бъдещия кредит са съществували преддоговорни отношения, в рамките на които ответницата-кредитоискател с молба поискала отпускане на потребителски кредит в размер на 4230.00лв. за срок от 84 месеца. С чл.7 ал.1 и чл. 8 от договора страните се договорили отпуснатият кредит да бъде погасяван на месечни вноски, съгласно погасителния план, плащани в брой до 08 число на месеца. Въпреки установените клаузи между страните, от 08.03.2019г. било преустановено редовното погасяването на кредита съобразно условията, уговорени в чл.7 и чл. 8 от договора. Съгласно чл.14 от

процесния договор за банков кредит при непогасяване изцяло или отчасти на която и да е вноска от главницата или лихвата по кредита, банката-ищец има правото да обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем. На това основание и поради неплащане на дължима по договора вноска №17 с падеж 08.04.2019г. и вноска №18 с падеж 08.05.2019г., съгласно изготвения към договора погасителен план, на 28.01.2020г., съобразно чл.18 от договора, банката обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем, за което кредитополучателя било изрично уведомен чрез уведомление за предсрочна изискуемост. връчено му чрез ЧСИ М.Г. с рег.№730 и с район на действие ВТОС по посоченият в договора за банков кредит адрес, както и по постоянен и настоящ адрес, след извършена справка в НБД "Население" при условията на чл.47 от ГПК. Извършена бил и справка НОИ за трудов договор, но лицето не работело, поради което връчването по месторабота не можело да бъде извършено. С оглед на тези обстоятелства, предсрочната изискуемост на вземането на банката за пълния размер на кредита настъпила на 28.01.2020г. - датата на връчване на кредитополучателя Б. Д. Ф.(М.) на уведомлението за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, инкорпориращо волеизявлението на кредитора "Юробанк България" АД. ГОР С по ч.гр.дело №1465/2020г. издал Заповед №176/30.09.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изп.лист срещу ответницата. Съдът разпоредил длъжникът Б. Д. Ф.(М.) да заплати на „Юробанк България“ АД: сумата 3606.29лв., представляваща неиздължена главница по Договор №FL880704/08.11.2017г. за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.9.2020г. до окончателното и изплащане; сумата 276.74лв., представляваща възнаградителна лихва за периода: от 08.04.2019г.-28.01.2020г.; сумата 77.09лв., представляваща мораторна лихва за периода: 08.05.2019г.-12.03.2020г.; сумата 197.39лв., представляваща мораторна лихва за периода: 14.05.2020г.-15.09.2020г.; сумата 31.55лв., представляваща начислени такси за периода: 08.04.2019г.-15.09.2020г.; сумата 535.72лв. - направените разноски по заповедното производство. На основание издадения изпълнителен титул и за събиране на присъдените ни суми беше образувано изп.дело №484/2020г. при ЧСИ М.Г. с рег.№730 и с район на действие ВТОС. В хода на действията по уведомяване на длъжника същата не била открита и издадената заповед за изпълнение и поканата за доброволно изпълнение по чл.428 от ГПК били връчени по реда на чл.47 ал.5 от ГПК. На основание чл.422 от ГПК ввр. чл.415 ал.1 т.2 ввр. ал.3 от ГПК с разпореждане по ч.гр.дело №1465/2020г. ГОРС указал на заявителя, че може да предяви настоящия установителен иск срещу ответницата Б. Д. Ф.(М.). Предявени са искове по реда на чл.422 ввр. чл.415 от ГПК относно съществуване на вземане по: чл.79 ал.1 ввр. чл.240 от ЗЗД ввр. чл.9 от ЗПК, чл.86 от ЗЗД ввр. чл.33 от ЗПК, по издадените Заповед №176/30.09.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изп.лист по ч.гр.дело №1465/2020г. на ГОРС за: сумата 3606.29лв., представляваща неиздължена главница по Договор №FL880704/08.11.2017г. за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.9.2020г. до окончателното и изплащане; сумата 276.74лв., представляваща възнаградителна лихва за периода: от 08.04.2019г.-28.01.2020г.; сумата 77.09лв., представляваща мораторна лихва за периода: 08.05.2019г.-12.03.2020г.; сумата 197.39лв., представляваща мораторна лихва за периода: 14.05.2020г.-15.09.2020г.; сумата 31.55лв., представляваща начислени такси за периода: 08.04.2019г.-15.09.2020г.; сумата 535.72лв., представляваща - направените разноски по ч.гр.дело №1465/2020г. на ГОРС. Претендират се направените по делото разноски.

Ответницата по делото Б. Д. Ф.(М.) с редовно връчено съобщение по реда на чл.47 ал.5 от ГПК, се представлява от особен представител/преупълномощен адв.Р.И. от ВТАК, съгласно чл.47 ал.6 от ГПК. Особеният представител оспорва оспорва исковете по основание и размер. Твърди, че

той не е получил реално и в размера сочен в исковата молба - заемната сума по договора. Няма нито едно твърдение за това кога и как е станало това предаване, няма и нито едно писмено доказателство, за това, че това предаване е реално станало. Счита, че в тежест на ищцовата страна е да представи доказателства за изложените от нея в молбата си фактически твърдения, с които мотивира правните си искания. Възражава и по отношение основателността на претенцията за лихви върху заемната сума - възнаградителна, мораторната и законова такива. Като акцесорна претенция, основателността на всяка една от тях се определя от основателността на главното вземане. Счита за нищожна клаузата в процесния договор, която определя, че за едно и също вземане за един и същи период се дължат начисляването на два вида лихва. Следвало да се приеме, че чл.5 от процесния договор за заем е нищожен, поради нарушение на добрите нрави. Добрите нрави са морални норми, които съществуват в съвременното общество, и на които законът придава правно значение, като последиците от накръняването им е приравнено на противоречие на договора със закона. Противоречие с добрите нрави има тогава, когато със сделката се договарят необосновано високи цени, третират се неравноправно икономически по-слабите участници в оборота или се използва недостигът на материални средства на един субект за облагодетелстване(или дори само създаване на такава възможност) на друг. Съобразно съществуващата съдебна практика уговорената договорна възнаградителна лихва при необезпеченост на вземанията на кредитора се приема за нищожна поради накръняване на добрите нрави, ако надвишава трикратния размер на законната лихва. Счита, че клаузата е нищожна и поради нейното „противоречие със закона“(следва да се разбира и всяко юридически задължително правило за поведение, включително и подзаконовите нормативни актове, т.е. законът, разбран в широкия смисъл на понятието). До основание за нищожност на сделката може да се стигне и тогава, когато тя нарушава правен обичай, санкциониран от правна норма. Под "противоречие със закона" се разбирало противоречие с конкретна правна норма. Видно от исковата молба там за едно и също вземане се търси събирането на мораторна, възнаградителна и законна лихва, което се явявало незаконосъобразно.

След като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и ги прецени съобразно правилата на ГПК, съдът приема за установено следното:

Между „Юробанк България“ АД(кредитор) и Б. Д. Ф.(М.)(кредитополучател) бил сключен Договор№FL880704/08.11.2017г. за потребителски кредит . По силата на чл.1 от този договор банката предоставила на кредитополучателя потребителски кредит в размер на 4245.00лв. за пълно предсрочно погасяване на задълженията по Договор№CL189922/22.10.2014г. за потребителски кредит, сключен между Банката и Б. Д. Ф.(М.) - кредитополучател и картодържател на карта МК5411963178688017 и МК5411963158996018, срещу което кредитополучателят се задължил да върне отпуснатия му кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и условията, уговорени с договора. Към договора за кредит бил подписан и погасителен план, представляващ неразделна част към договора съгласно чл.7 от него. С този погасителен план и в съответствие с клаузите по договора страните установили параметрите, отнасящи се до размера на предоставената главница, началото на усвояване на кредита, края за издължаването му, размера на погасителните вноски, техния брой и падежи. Кредитополучателят усвоил предоставения му кредит в размер на 4245.00лв. - банково бордеро№8682511/08.11.2017г. Така било възникнало облигационно отношение, основано на процесния договор. Във връзка с бъдещия кредит са съществували преддоговорни отношения, в рамките на които ответницата-кредитоискател с молба поискала отпускане на потребителски кредит в размер на 4230.00лв. за срок от 84 месеца. С чл.7

ал.1 и чл.8 от договора страните се договорили отпуснатият кредит да бъде погасяван на месечни вноски, съгласно погасителния план. плащани в брой до 08 число на месеца. Договорено било(чл.3 от договора), че за усвоеният кредит кредитополучателят дължи на банката: -през първите 24 месеца от срока на издължаване на кредита променлива годишна лихва, която се определя като сбор от референтен лихвен процент плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 7.737%. За референтен лихвен процент се ползва следния лихвен индекс: 6-месечен СОФИБОР, приложим за съответния период на начисляване на лихвата, по методика, определена съгласно ал.3; -за всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита кредитополучателят дължи на банката променлива годишна лихва, която се определя като сбор от референтен лихвен процент плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 13.737%. За референтен лихвен процент ще се ползва следния лихвен индекс: 6-месечен СОФИБОР, приложим за съответния период на начисляване на лихвата, по методика, определена съгласно ал.4. Дължимите лихви се начисляват от датата на усвояване на кредита по настоящия договор, като за дата на усвояване се счита датата на заверяване на сметката на кредитополучателя по чл.2 ал.1 от договора. Годишния процент на разходите/ГПР/ по отпуснатия кредит е 15.51%. Според чл.5 от договора кредитополучателят заплаща на банката следните такси и комисионни: -такса за реструктуриране на отпуснат кредит в размер на 1.50% върху реструктурираната сума; -месечна такса за обслужване на разплащателна сметка, разкрита по потребителски кредит/сметката по чл.2 ал.1 от договора/ в размер на 3.50лв. При просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателят дължи обезщетение за времето на забава върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава, чийто размер се определя от МС – чл.9 от договора. Съгласно чл.14 от процесния договор за банков кредит при непогасяване изцяло или отчасти на която и да е вноска от главницата или лихвата по кредита, банката-ищец има правото да обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем.

От 08.03.2019г. било преустановено редовното погасяването на кредита съобразно условията, уговорени в чл.7 и чл.8 от договора. На това основание и поради неплащане на дължима по договора вноска№17 с падеж 08.04.2019г. и вноска№18 с падеж 08.05.2019г., съгласно изготвения към договора погасителен план, на 28.01.2020г., съобразно чл.18 от договора, банката обявила кредита за изцяло и предсрочно изискуем, за което кредитополучателя било изрично уведомен чрез уведомление за предсрочна изискуемост. връчено му чрез ЧСИ М.Г. с рег.№730 и с район на действие ВТОС по посоченият в договора за банков кредит адрес, както и по постоянен и настоящ адрес, след извършена справка в НБД“Население“ при условията на чл.47 от ГПК. Извършена бил и справка НОИ за трудов договор, но лицето не работело, поради което връчването по месторабота не можело да бъде извършено. С оглед на тези обстоятелства, предсрочната изискуемост на вземането на банката за пълния размер на кредита настъпила на 28.01.2020г. - датата на връчване на кредитополучателя Б. Д. Ф.(М.) на уведомлението за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, инкорпориращо волеизявлението на кредитора “Юробанк България”АД.

ГОРС издал Заповед№176/30.09.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изп.лист по ч.гр.дело№1465/2020г. срещу ответницата. Съдът разпоредил длъжникът Б. Д. Ф.(М.) да заплати на „Юробанк България”АД: сумата 3606.29лв., представляваща неиздължена главница по Договор№FL880704/08.11.2017г. за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.9.2020г. до окончателното и изплащане; сумата 276.74лв., представляваща възнаградителна лихва за периода: от 08.04.2019г.-28.01.2020г.; сумата 77.09лв.,

представляваща мораторна лихва за периода: 08.05.2019г.-12.03.2020г.; сумата 197.39лв., представляваща мораторна лихва за периода: 14.05.2020г.-15.09.2020г.; сумата 31.55лв., представляваща начислени такси за периода: 08.04.2019г.-15.09.2020г.; сумата 535.72лв. - направените разноски по заповедното производство. На основание издадения изпълнителен титул и за събиране на присъдените ни суми било образувано изп.дело№484/2020г. при ЧСИ М.Г. с рег. №730 и с район на действие ВТОС. В хода на действията по уведомяване на длъжника същата не била открита и издадената заповед за изпълнение и поканата за доброволно изпълнение по чл.428 от ГПК били връчени по реда на чл.47 ал.5 от ГПК. На основание чл.422 от ГПК ввр. чл.415 ал.1 т.2 ввр. ал.3 от ГПК с разпореждане по ч.гр.дело№1465/2020г. ГОРС указал на заявителя, че може да предяви настоящия установителен иск срещу ответницата Б. Д. Ф.(М.).

По делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, по която е прието заключение. Според вещото лице на 08.11.2017г. „Юробанк България“АД е предоставила на кредитополучателя Б. Д. Ф.(М.) по откритата банкова сметка сумата 4245.00лв., като така банката е изпълнила условията на чл.1 ал. 1 и чл.2 ал. 1 от сключеният договор. Вещото лице счита, че счетоводните записвания по договора са водени редовно. Вещото лице дава заключение, че дължимата от ответницата сума като главница по договора за потребителски кредит към 15.09.2020г.(17.09.2020г.- дата на входиране на Заявление за издаване на Заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК в ГОРС) е в размер на 3606.29лв., съответно - възнаградителната лихва е в размер на 276.74лв.; мораторната лихва – 274.48лв.(за периода: 08.05.2019г.-12.03.2020г. - 77.09лв.; за периода: 14.05.2020г.-15.09.2020г. - 197.39лв.; такси по договора за периода : 08.04.2019г.-15.09.2020г. в размер на 31.55лв. Според вещото лице общият дълг на Богдана Дончева Ф.(М.) по договора за потребителски кредит към 28.01.2020г. вкл. след обявяване на предсрочната изискуемост е общо в размер на 4189.06лв.(главница - 3606.29лв.; възнаградителна лихва за периода: 08.04.2019г.-28.01.2020г. - 276.74лв.; мораторна лихва за периода: 08.05.2019г.-12.03.2020г. - 77.09лв.; мораторна лихва за периода: 14.05.2020г.-15.09.2020г. - 197.39лв.; такси за периода: 08.04.2019г.-15.09.2020г. - 31.55лв. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обосновано и му дава вяра.

При така установената фактическа обстановка настоящата инстанция счита, че предявените иски са допустими и частично основателни и следва да бъдат уважени със законните последици от това.

Предмет на делото по установителния иск е вземането, основано на представен документ по чл.417 т.2 от ГПК-извлечение от счетоводните книги на банката, за вземане, произтичащо от договор за кредит, в който размерът и изискуемостта са определени от страните при сключването му.

От събраните по писмени доказателства, се установява, че между страните по делото е налице валидно сключено правоотношение, по силата на което на 08.11.2017г. „Юробанк България“АД сключило с ответницата Б. Д. Ф.(М.) договор за потребителски кредит. Това е договор за заем(неформален и реален) с търговски характер - чл.286 ал.3 от ТЗ, тъй като едната от страните по сделката е търговец и договорът е сключен с оглед упражняването на търговската му дейност. Между страните е постигнато споразумение: едната да заеме, а другата да получи в заем пари, а когато въз основа на това споразумение заетите пари бъдат предадени на кредитополучателя по сметка на продавача на стоката, избрана от потребителя, за заплащане на продажната и цена. Установяването на този факт е в тежест на ищеца съгласно чл.154 ал.1 от ГПК, който следва да установи възникването на облигационната връзка между страните, въз основа на

която претендира изпълнение. От съдържанието на настоящия договор може да се изведе изводът, че сумата е реално предадена на заемополучателя, което било удостоверено с подписа му в самия договор, като същият се е задължил да върне заетата сума по начин и условия, уговорени в договора.

В случая, при сключването на договора за кредит и установяване на клаузите му не е допуснато нарушение на чл.10, чл.11 от ЗПК по отношение на формата и шрифта на договора. Всяка страница от договора и ОУ към него са подписани от страните. Съгласно чл.10 ал.1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съгласно чл.11 ал.2 от ЗПК, ОУ са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписва от страните по договора.

Заповедта за изпълнение на парично задължение е издадена въз основа на документ по чл.417 т.2 от ГПК - извлечение от счетоводните книги на банката Тъй като извлечението удостоверява изгодни за издателя си факти, не се ползва с обвързваща съда доказателствена сила. Затова, в исковото производство ищецът-кредитор следва да установява при условията на пълно и главно доказване основанието, изискуемостта и размера на вземането си към датата на подаване на заявлението до заповедния съд. В случая вземането на ищеца произтича от обявяване на предсрочна изискуемост на договор за кредит като част от вземания по договор за потребителски кредит.

Всяко задължение възниква в момента на настъпването на пораждащия го конкретен фактически състав. От този момент длъжникът е обвързан да изпълни това задължение. Като правопораждащ факт се счита онзи факт, с настъпването на който едната от страните придобива субективното право да иска от другата страна спазване на определено поведение, което право е гарантирано с по-нататъшната възможност да се търси съдействието на държавната принуда за осъществяването му. Изискуемостта на едно задължение означава не само че то е възникнало, но и че са били настъпили други юридически факти, след настъпването на които носителят на субективното право има право на иск за изпълнение на задължението. Просрочието им се инкорпорира във фактическия състав на предсрочната изискуемост на кредита, от което следва, че то не е уговорено като самостоятелно основание за възникване отговорността. Това налага извода, че отнемането на преимуществото на срока по договора е субективно право, установено в полза на кредитора. Преценката дали да го упражни и кога, принадлежи изцяло на титуляра на това право, от което следва, че настъпването на предсрочната изискуемост предполага осъществяването на два юридически факта - неизпълнението на кредитополучателя по отношение на минимална погасителна вноска и нарочно волеизявление на кредитора за отнемане преимуществото на срока му. Изложеното позволява да се направи изводът, че предсрочната изискуемост не възниква по право от факта на неизпълнението на минимална погасителна вноска, доколкото настъпването и е кумулативно обусловено и от упражняването на субективното правомощие на кредитора. Така или иначе, ответницата не е осъществила действия *iure et facto* - да върне заетата сума.

Съгласно даденото разрешение в т.18 на Тълкувателно решение №4/18.06.2014г. по тълк.дело №4/2013г на ОСГТК ВКС, в хипотезата на предявен иск по чл.422 от ГПК, вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната

изискуемост на кредита също преди подаване на заявлението до заповедния съд. Фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост трябва да са се осъществили преди подаване на заявлението на издаване на заповедта за изпълнение. Тогава вземането ще е изискуемо в заявения размер и на предявеното основание. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването и. Предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл.60 ал.2 от ЗКр.И. Съгласно цитираната разпоредба банката може да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.418 от ГПК, когато кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане на една или повече вноски.

В исковата молба се сочи, че тъй като ответницата преустановила редовното обслужване по кредита, ищецът и изпратил покана(чрез ЧСИ), с която обявява кредита за предсрочно изискуем, като поканата и била връчена на основание чл.47 ал.5 от ГПК. От заключението на назначената по делото експертиза безспорно се установи, че кредитът в размер на 4245.00лв. лева е бил усвоен от ответницата. Не бяха ангажирани надлежни доказателства от ответната страна досежно изгодния за нея факт, че е погасила изцяло дължимите главница и лихви, респ., че не са били налице основания за превръщане на кредита в предсрочно изискуем. Установи се, че до 21.01.2021г. (датата на предсрочната изискуемост) има непогасени месечни суми, съгласно погасителният план към допълнителното споразумение към договора за кредит. По кредита били заплатени 18бр. вноски, като общата сума на погасяване е 638.71лв. От 08.03.2019г. било преустановено редовното погасяването на кредита съобразно условията, уговорени в чл.7 и чл.8 от договора. На това основание и поради неплащане на дължима по договора вноска№17 с падеж 08.04.2019г. и вноска№18 с падеж 08.05.2019г., съгласно изготвения към договора погасителен план, на 28.01.2020г., съобразно чл.18 от договора, банката обявила кредита за изцяло и предсрочно изискуем. По делото спорен е въпросът - дали е настъпила предсрочна изискуемост на цялото вземане на твърдяната от ищеца дата, предхождаща датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. В тази връзка следва да се има предвид, че предсрочната изискуемост настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем(т.18 от Тълкувателно решение№4/18.06.2014г. по тълк.дело№4/2013г. - ОСГТК на ВКС). По своята същност обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60 ал.2 от ЗКр.И предполага изрично изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Обявяването на предсрочната изискуемост следва да предхожда датата, на която е подадено заявлението по чл.410, респ. чл.417 от ГПК. Същото следва да бъде обективизирано в нарочен писмен документ, който трябва да е достигнал до знанието на длъжника(Решение№148/02.12.2016г. по т.дело№2072/2015г. - Ит.о. ВКС; Решение№208/09.02.2018г. по т.дело№394/2017г. - Ит.о. ВКС). Предсрочната изискуемост не поражда действие за длъжника, ако кредиторът не е отправил до него изрично волеизявление в този смисъл. Следва да се отбележи още, че предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, но само ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването и(Решение№139/05.11.2014г. по т.дело№57/2012г. - Ит.о. ВКС).

Връчването на уведомлението за предсрочната изискуемост и начинът на

удостоверяването му е поставено в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване, който може да е уговорен в договора или по възлагане да е предоставен на нотариус или на ЧСИ. В хипотезата на възлагане се прилагат разпоредбите на чл.37-чл.58 от ГПК, като отказът от получаване на съобщението или отсъствието на адресата по чл.47 от ГПК се удостоверяват от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени. Според чл.18 ал.5 от ЗЧСИ/след изменението с ДВ, бр.86/2017г./ ЧСИ може да връчва всякакви покани и отговори във връзка с гражданскоправни отношения, а по разпореждане на съда – съобщения и призовки по граждански дела; в чл.43 от ЗЧСИ изрично е предвидено, че ЧСИ може да възложи на определен служител в неговата кантора да връчва призовки, съобщения и книжа при условията и по реда на чл.37-чл.58 от ГПК; в чл.431 ал.3 на ГПК/след изменението с ДВ, бр.86/2017г./ е предвидено, че ЧСИ има право на достъп до информация в съдебните и административните служби, в т.ч. органите на НАП, поделенията на НОИ, на Централния депозитар, на лицата, водещи регистър на държавни ценни книжа, на контролните органи по ЗДвП и др.лица, които водят регистри за имущество или разполагат с данни неговото имущество. Той може да прави справки и да получава сведения във връзка с изпълнението, както и да иска копия и извлечения от документи. Съобразно така очертаните правомощия на съдебния изпълнител, настоящият състав намира, че същият има правомощия и е компетентен да получава информация за постоянния и настоящ адрес и местоработата на длъжника и може да връчва книжа извън образуванията пред него изпълнителни дела(Решение по гр.дело№60106/2016г. – П.г.о. ВКС) в рамките на предоставената му компетентност за извършване на принудително изпълнение и неговата компетентност е ограничена до образуванията пред него дела или при изрично възлагане от съда. Предвиденият в чл.47 от ГПК ред за връчване на книжата представлява разписана от законодателя фикция за получаване на съобщението, при наличие на точно определени предпоставки. Разпоредбата на чл.43 от ЗЧСИ изрично предвижда връчването на призовки, съобщения и книжа от съдебните изпълнители да се извършва по реда на чл.37-чл.58 от ГПК, без да е направено разграничение кои разпоредби, респ. коя част от правилата на чл.47 от ГПК са неприложими в това производство. Съдът намира, че при връчване на книжата съдебният изпълнител следва да приложи нормата на чл.47 от ГПК във всичките и хипотези, като издири и връчи съобщението/книжата на постоянния или настоящ адрес на адресата или по месторабота на същия. Неизпълнението на разписаната процедура води до липса на редовно връчване по предвидения ред. Така даденото разрешение е в съответствие и с постановките на решение на СЕС по дело С-327/10 от 17.11.2011г., според което Регламент(ЕО)№44/2001 допуска прилагането на разпоредба от вътрешното процесуално право на държава членка, която поради заинтересованост да се избегне ситуация на отказ на правосъдие позволява провеждането на производство срещу и в отсъствието на лице, чието местоживее не е известно, ако юрисдикцията, сезирана със спора, се увери преди произнасянето по него, че за откриването на ответника са предприети всички проучвания, изисквани от принципите на дължимата грижа и на добросъвестността, а именно приложение на разписаната процедура по връчване. Съобразно чл.47 ал.1 от ГПК, този начин на връчване се прилага в случаите, когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес, което се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от по една седмица между тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден. Това правило не се прилага, когато връчителят е събрал данни, че ответникът не живее на адреса, след справка от управителя на етажната собственост, от кмета или по друг начин с посочване на източника на тези данни в съобщението. В настоящия случай това изискване е изпълнено. В разписката по залепяне на уведомлението е посочен източникът на данни за отсъствие на адресата от адреса(лице от ап.28

вх.В). От самото уведомление е видно, че адресът, на който е залепено уведомлението е тогавашния настоящ адрес за длъжницата: гр.Г.О. ул.“Цар Освободител”№94 вх.В ет.ІІ ап.33. Събрана е и е отразена информация, че няма такова лице и от 3-4години жилището е продадено. Нямало информация за тел.номер за контакт с лицето. В разписката са отразени и останалите обстоятелства във връзка със залепяне на уведомлението – посочено е къде е залепено уведомлението/на входната врата на апартамента/, като не е имало пощенската кутия на адреса, за да бъде пуснато уведомление в нея. С оглед на това, може да се извърши преценка, че по отношение на адресата са били налице предпоставките за приложение на чл.47 от ГПК и съответно, че връчването е редовно. Съгласно чл.18 от договора, по отношение на кредитополучателя адресът за получаване е вписания в началото на договора или посочения в искането за отпускане на потребителски кредит настоящ адрес, както и всеки друг адрес, посочен от кредитополучателя в подписан от него и представен пред банката документ. В случай, че някоя от страните промени последно заявления си адрес за кореспонденция, посочен в някой от гореописаните документи, тя е длъжна да уведоми писмено другата страна като посочи новия си адрес. До получаването на уведомление за промяна на адреса, всички съобщения, достигнали до стария адрес ще се считат за получени. В случая, нотариалната покана е била пратена до адреса в гр.Г.О., който фигурира в договора, поради което се счита за връчена, тъй като е достигнала до този адрес. След като има такава уговорка в договора, банката не е била длъжна да търси ответницата на друг адрес. Ищецът изпълнил задълженията си по договора и е пратил съобщение за предсрочната изискуемост на дълга на адреса, който му е бил известен по преписката. Ето защо следва да се приеме, че ответницата е била уведомена за предсрочната изискуемост на дълга и тя се счита за настъпила.

Особеният представител на ответницата е направил възражения за недействителност на договора за кредит, като спазването на императивните разпоредби на ЗПК се преценява служебно и от съда. Всяка индивидуално определена уговорка, която не отговоря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Добросъвестността като изискване за поведение от търговеца по смисъла на чл.143 от ЗЗП е пряко свързано с пояснението, че недобросъвестността следва да бъде разгледана, с оглед правните й последици - постигане на значително неравновесие между правата на търговеца и потребителя. От тези законови изисквания се извежда и задължението при уговаряне на конкретни условия, свързани с едностранно присвоени права, независимо дали в общите условия или в подписания бланков договор за кредит, да са осигурени ясни и разбираеми за обикновения потребител условия – чл.147 ал.1 от ЗЗП, с оглед които, същият информирано да поеме задълженията си. В чл.58 ал.2 от ЗКр.И се указва, че разходите по кредита следва да бъдат определени изрично и изчерпателно. Ищцовата банка, както и другите банки, извършват дейност като сключват сделки при общи условия по смисъла на чл.298 от ТЗ и съгласно изискването на чл.59 от ЗКрИ, което означава, че отнапред, при преддоговорните отношения по чл.12 от ЗЗД, добросъвестната страна е имала възможност да узнае и да анализира икономическите параметри на сделката, включително най-съществената част при кредита - как се определя цената на услугата по ползването на парите, представляваща възнаградителна лихва, при един дългосрочен заем. Правото на банката да изменя лихвения процент по сключените кредити, както и таксите, не е забранено с императивна норма в ЗКрИ. Напротив, от съдържанието на чл.58 ал.3, ал.4, ал.5, ал.6 от ЗКрИ се налага извод, че банката разполага с правото за това като законодателят е уредил процедура по уведомяване на кредитоползвателите при настъпване на такива промени. Следва да

се посочи, че клаузите относно лихвените условия по предоставения кредит, доколкото лихвата представлява интереса на банката като страна по правоотношението са част от основния предмет на договора, които при условие, че тези клаузи са ясни и разбираеми, съгласно чл.145 ал.2 от ЗЗП и съответстваща на чл.4 §.2 от Директива 93/13/ЕИО попадат извън предметния обхват на търсената защита. Също така, независимо от наличието на предвидена възможност в полза на банката за изменение на клаузите относно определянето и размера на възнаградителната лихва и останалите разходи по кредита в случая и видно от съдържанието на самите клаузи не са налице основания да се приеме, че в същите не са били уговорени ясно и разбираемо за потребителя основанията, при които може да са стигне до изменение на „цената“ на банковата услуга(възнаградителната лихва, мораторна лихва и другите разходи) или че разходите по кредита не са били определени изрично и изчерпателно с договора за кредит. Банката не се е възползвала от нея, тъй като лихвеният процент по договора не е бил изменян, като са прилагани разпоредбите на чл.3 и чл.5 от договора. Посоченото обстоятелството се потвърждава и от заключението на вещото лице по приетата експертиза по делото, който сочи, че при извършена проверка на начислените възнаградителна и мораторни лихви по договора се установява, че същите съответстват на договореното по договора. Следователно, заявеното от ответницата възражение за неравноправна договорна клауза, предвиждаща възможност за банката едностранно да променя лихвения процент по кредита е правноирелевантно за крайния изход на спора, доколкото по делото не са налице данни за извършена такава промяна на лихвения процент, която да обоснове извод, че вземанията, които са предмет на настоящото производство са основани на посочените в писмения отговор на ответницата клаузи.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че е неоснователно и възражението на представителя на ответницата, относно това, че клаузата с която е уговорена възнаградителната лихва е нищожна като противоречаща на добрите нрави, защото превишава три пъти размера на законната лихва. В тази връзка следва да се има предвид, че в случая от представителя на ответницата се цитира постулат от практиката на ВКС, постановен преди да бъде приета нормата на чл.19 ал.4 от ЗПК(обн. ДВ, бр.35/2014г.), според която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на МС на Р.България. Тъй като възнаградителната лихва се включва като елемент в ГПР, тя сама по себе си може и да надхвърля трикратния размер на законната лихва, стига заедно с другите редовни плащания да не се надхвърля ограничението относно общите разходи по кредита, прието с чл.19 ал.4 от ЗПК. В случая ГПР по кредита е в рамките на приетото от законодателя ограничение - по-малък от петкратния размер на законната лихва.

Ищецът претендира заемни такси съгласно чл.5 от процесния договор. С посочената клауза страните са уговорили, че кредитополучателят плаща на банката следните такси и комисиони: такса за реструктуриране на кредита в размер на 1.5% от реструктурираната сума(чл.5 т.1 от договора) и месечна такса за обслужване на разплащателната сметка, разкрита за потребителския кредит, в размер на 3.50лв. месечно(чл.5 т.2 от договора). Доколкото няма данни процесният кредит да е бил реструктуриран, единствената дължима заемна такса е тази в размер на 3.50лв. месечно. Такава сума е начислена и в представения към договора и подписан от страните погасителен план. Дължимата такса по чл.5 т.2 от договора за периода: 08.04.2019г.-15.09.2020г. е в размер на 31.55лв.

При този изход на делото, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, ответницата следва да заплати

на ищцовата страна сумата 1618.35лв., представляваща направени в производството по гр.дело№1359/2021г. на ГОРС разноски/ДТ по чл.1 от Тарифа към ДТССГПК – 260.47лв., възнаграждение за вещо лице – 200.00лв.; възнаграждение за особен представител – 530.00лв.; адвокатско възнаграждение – 627.88лв./.

Разноските в заповедното производство са законова последица от уважаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и с оглед на това отговорността за заплащането им е обусловена от изхода на заповедното производство, а в случаите на предявен от заявителя-кредитор иск по чл.415 от ГПК - и от изхода на исковия процес. Това предопределя и дължимостта от страна на ответницата и на сумата 535.72лв., представляваща направените разноски по ч.гр.дело№1465/2020г. на ГОРС, за които е издаден изп.лист в заповедното производство.

Водим от изложените съображения и на основание чл.258 и сл. от ГПК и чл.7 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявен иск от страна на „Юробанк България“АД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление гр.София Район „Витоша“ ул.”Околовръстен път”№260, представлявано от Изп.директор П.Н.Д., Изп.директор Д.Б.Ш., Изп.директор А.Я. и прокурист М.И.В. – съвместно от всеки двама изпълнителни директори или от прокурист заедно с изпълнителен директор, против Б. Д. Ф.(М.) с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.****, че Б. Д. Ф.(М.) с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.****, дължи на „Юробанк България“АД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление гр.София Район „Витоша“ ул.”Околовръстен път”№260, представлявано от Изп.директор П.Н.Д., Изп.директор Д.Б.Ш., Изп.директор А.Я. и прокурист М.И.В. – съвместно от всеки двама изпълнителни директори или от прокурист заедно с изпълнителен директор, по издадените Заповед№176/30.09.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изп.лист по ч.гр.дело№1465/2020г. на ГОРС за: сумата 3606.29лв., представляваща неиздължена главница по Договор№FL880704/08.11.2017г. за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.9.2020г. до окончателното и изплащане; сумата 276.74лв., представляваща възнаградителна лихва за периода: от 08.04.2019г.-28.01.2020г.; сумата 77.09лв., представляваща мораторна лихва за периода: 08.05.2019г.-12.03.2020г.; сумата 197.39лв., представляваща мораторна лихва за периода: 14.05.2020г.-15.09.2020г.; сумата 31.55лв., представляваща начислени такси за периода: 08.04.2019г.-15.09.2020г., сумата 535.72лв., представляваща направените разноски по ч.гр.дело№1465/2020г. на ГОРС.

ОСЪЖДА Б. Д. Ф.(М.) с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.****, ДА ЗАПЛАТИ на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“АД с ЕИК:****, със седалище и адрес на управление гр.София Район „Витоша“ ул.”Околовръстен път”№260, представлявано от Изп.директор П.Н.Д., Изп.директор Д.Б.Ш., Изп.директор А.Я. и прокурист М.И.В. – съвместно от всеки двама изпълнителни директори или от прокурист заедно с изпълнителен директор, сумата 1618.35лв./хиляда шестстотин и осемнадесет лева и тридесет и пет стотинки/, представляваща направените разноски в производството по гр.дело№1359/2021г. на ГОРС.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на получаване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Горна О.: _____